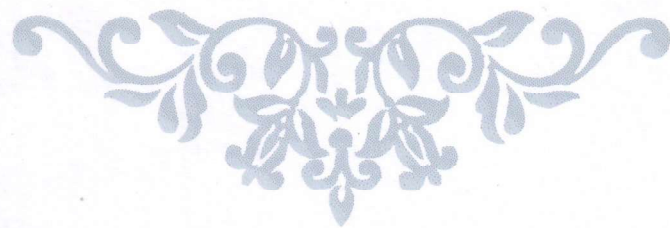

*ECCE QUAM BONUM
ET QUAM JUCUNDUM
HABITARE FRATRES IN UNUM*

Samen

Het is niet goed
voor de mens
dat hij alleen blijft.

Want dan blijft hij
op zichzelf
gericht.

Menszijn is
verbondenheid
met een ander.

Dan voelt hij zich
ook verbonden
met Mij.

(naar Genesis 12, 18)

Samen meer

Gezamenlijkheid
verkleint
de eigenheid niet
maar vergroot die
omdat de eigenheid
van een ander
zich toevoegt.

Gezamenlijkheid
vermindert
de eigenheid niet
maar vermeerdert die
omdat de ander in jou
en jij in de ander
leven voortbrengt.

Het milde misverstand

De man van het leven vernam
dat monniken gelukkig
konden zijn en als zij
monniken bleven, zou blijken
dat zij er gelukkig waren.
Hij had gelijk.

Maar toen hij verder ging
zijn mening te geven
zei hij: 'zij doen dat gewoon
graag, anders deden ze het niet'
wist hij niet waarover hij het had.
Hij had ongelijk.

Hier werd het woord 'geluk'
in twee heel verschillende
betekenissen gebruikt.
Ook het woord 'graag'
in een ervarings-weergave
van een heel andere orde.

Het verschil zit onder meer in
het niveau van ervaring:
het gemakkelijk geluk dat met
plezier te maken heeft
of het geluk dat door pijn en
moeite wordt tot vreugde van de ziel.

En wie behulpzaam is en graag
een ander helpt, is niet met een
hobby bezig, iets wat hij leuk vindt.
Het is de graagte van de liefde
die zich opoffert en tijd noch
moeite spaart er voor anderen te zijn.

Monniken en monialen zijn niet
gericht op gelukservaringen maar
voelen zich gelukkig wanneer zij
namens de mensheid en de schepping
een levend 'sacrificium' mogen zijn
aan God: liefdesoffer van zichzelf.

Extase

Religieuze blijdschap-
bestaat die nog

vreugde-ervaring
waardoor je innerlijk

gaat lachen
gaat zingen

liefdes-beweging
in je lichaam komt

lichtglans
op je gezicht

omdat je helemaal
met God bent

en je je zo
verliefd voelt?

Meditatie

Als je gaat mediteren
begin dan met eerst
je bril af te zetten.

Dan sluit je je ogen
begin je naar binnen
te kijken en te luisteren.

Je ziet alles in het niets
en je hoort de stilte
van het eeuwig bewegen.

Je ziet dieper en
meer dan met open ogen
op klaarlichte dag.

Als je niets meer ziet
vangt het tijdloos
toeven aan in God.

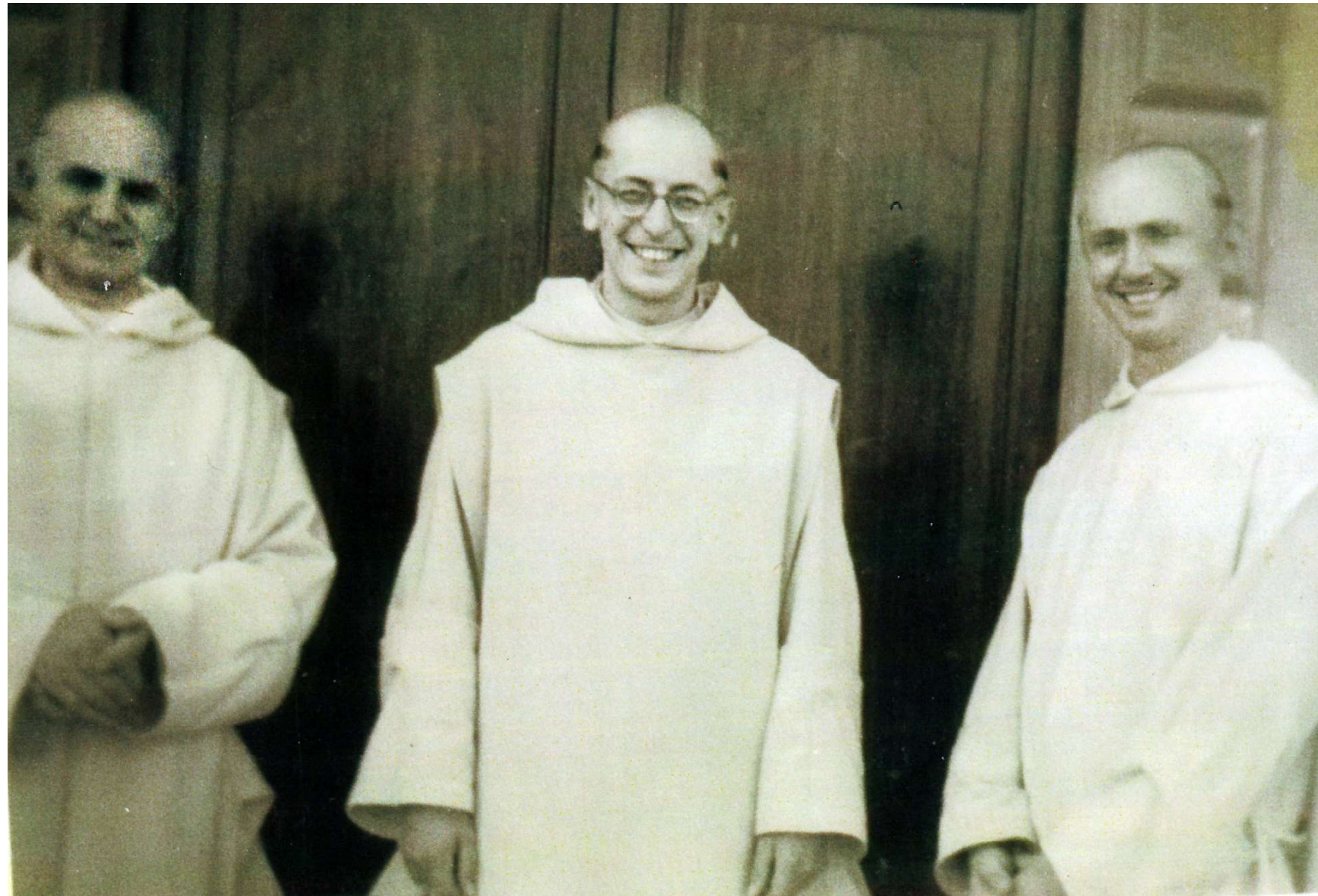

Overgave

Mijn liefde

God
als ik zeg
uw wil geschiede
is dat liefdesovergave -
mij overgeven
aan de liefde
om één te zijn
met U.

En dat is
altijd goed
voor mij -
ik leg dan
mijn gezicht
in uw veilige
heilige handen
God.

Thabor

Soms heb ik het gevoel dat God in mij is, niet om in mij verblijf te houden maar om door mij heen naar anderen te gaan.

Soms voelt het alsof ik het kruis van Jezus verder de berg op moet dragen waar hij mij zal verschijnen.

Het ontwerp

Soms kan er het gevoel zijn dat je leven het ontwerp is van God, ook al durf je het haast niet te denken.

Zó als keuzen en ervaringen op elkaar aansluiten en lijken op een droom, kun je zelf niet bedenken.

Midden in het wonder aan het eind, op het laatst, kijk je elkaar aan en zie je God in de ogen.

En alleen als oude monnik kun je het gevoel hebben, als ruwe schets beeld van God geworden te zijn.

Het verschil

Beschouwend leven en monastiek leven worden soms in één adem genoemd alsof zij hetzelfde zouden zijn. Toch is er een wereld van verschil.

Beschouwen kan heel vrijblijvend zijn, lekker achterover leunend in een stoel, de ogen dicht, alles om je heen vergeten en door de rust soms in slaap vallen.

Dit is niet zonder betekenis, misschien zelfs een conditionering om verder te gaan. Maar het eigenlijke proces van innerlijke verandering en groei stelt hogere eisen.

Monastiek leven is een enorme corporaliteit. Alle condities zijn nodig om te komen tot beschouwing die leidt tot verdieping. Heel je lichaam moet je er aan wagen.

Je lichaam is: tijd, volharding, pijn. En dan de moed hebben om door te gaan als alles om je heen vervaagt en je echt niet meer weet waar je mee bezig bent.

Zo kan het dan zijn dat je aan alles voorbij, gaat zien waar het echt om gaat: dat God de enige Persoonlijke Werkelijkheid is naar wie je op weg bent en die je verwacht.

Het liefdesoffer

Het onderscheid tussen inhoud en vorm in het Kartuizerleven ligt niet zo scherp en is niet zo duidelijk aan te geven.

De vorm maakt deel uit van de inhoud en de inhoud van de vorm. Maar samen bepalen zij de werkelijkheid.

Het bewonen van een eigen kluis is veel meer dan een vormgeving. In hoge mate wordt het hele leven van Kartuizers daardoor bepaald.

En de regel, die de ordening tot stand brengt van het gemeenschapsleven, heeft ook de betekenis van een richtsnoer te zijn voor het eigen leven.

Het luiden van de klok is daarbij meer randverschijnsel van vormgeving dan het zwijgen, de onderlinge stilte, de woordeloze begroeting van elkaar.

Ook de dagorde is buitenkant, al is dit de omhulling van de inhoud. De beperkte vrijheid in deze leefvorm ligt echter dicht bij de inhoud.

De werkelijke inhoud ligt dieper: de innerlijke afstand van het verleden, het uitsluitende heden, het loslaten van iedere toekomstverwachting.

Het zieleleven wordt diep geraakt door het feit dat je nooit meer thuis zult komen, slechts eenmaal per jaar familiebezoek krijgt, geen relatie kent.

De meest ingrijpende wetenschap is - en dit is de kern van dit leven - dat je als kluizenaar zult leven en sterven en dit het volle einde is van je bestaan.

De eenzaamheid van God wordt gedeeld. Alleen God deelt de eenzaamheid van de monnik en eigenlijk voltrekt zich al de overgang van tijd naar eeuwigheid.

'Sobrii estote et vigilate'
Sober en waaks

Soberheid en eenvoud
zijn de uiterlijke levenswijze
die voortkomt uit
een innerlijke zijnswijze.

Zij 'betekenen' het leven
in en vanuit het wezenlijke.
Vandaar dat zij ook openen
naar het wezenlijke.

Zo wordt de levenswijze zelf
versterkt en ondersteund,
die vervolgens weer leidt tot
dieper en wezenlijker zien.

Zo kan het wezenlijke
gezien worden van alwat is
in de menselijke zichtbare
en onzichtbare werkelijkheid.

En dan ben je in God, bij God
en is God nabij: als het ware
het goddelijk verschijnen
in de sobere eenvoud van zijn.

Het zijn de monniken en monialen
die als wachters in de wereld
de vlam van het zijn
brandend houden.

Vrijwillige verarming

Door zelf arm te leven zie je
de armoede van de mensheid.
Rijken, welvarende wellustigen
zien niet want kijken weg.

Wie in ontbering wil leven
wordt gewaar dat zijn ogen
opengaan en met pijn in zijn ogen
de pijn van de mensheid ziet.

Deze armen kijken dwars door
schijn en bedrog heen van hen
die weemoedig treuren om het leed
dat zij zelf in de wereld veroorzaken.

Dan wordt de schijnwereld van het
rijk blijven en het barmhartig zijn,
ontmaskerd - en wordt schijnheiligheid
en schijnmedemenselijkheid ontmanteld.

Monniken en monialen prediken geen
verarming en versobering - hun leven
verkondigt de rijkdom van de bezit-
loosheid terwille van anderen.

In de ogen van God zijn zij
de volgelingen van Jezus:
zij die met hem in stilte meegaan
in zijn bevrijdingsbeweging.

Ingroei

Als postulante treed je een monasterium binnen, niet om te proberen of dit leven geschikt is voor jou of jij geschikt bent voor dit leven, maar omdat je hiervoor kiest.

Al tijden lang, zo niet jaren was je al onderweg er naar toe. En je liefde met God was zo gegroeid, dat je om die liefde alles achter je kon laten en alleen nog maar voor God wilde leven.

Als je dan de open mogelijkheid wordt geboden, geleidelijk in te groeien in de 'vorm' en 'leefwijze' van de Orde, zou de natuurlijke overgang zich kunnen voltrekken van het ene naar het andere leven.

Toch struikelden velen over die drempel. Zij moesten in een andere vorm van leven een ander worden, terwijl zij zichzelf hadden moeten kunnen blijven in de nieuwe vorm die om de nodige aanpassingen vroeg. Gaandeweg zouden zij dan gaan intreden.

Ten diepste was het een totale 'inpassing' van het eigen geestelijk leven in de geestelijke werkelijkheid van de Orde en dit had behalve tijd van gewenning ruimte van integratie nodig om op een harmonieuze wijze de overgang te maken.

Als dan die innerlijke aansluiting niet tot stand zou kunnen komen, zou de vervolg-werkelijkheid in beeld zijn kunnen komen. Dan zou het intreden voorgoed beginnen in de weg die dan gevonden was om voor God alleen te leven.

Organisme

De schepping, alwat is,
is één groot organisme.
Alwat is, hoort bij wat is.
Zo heel als het Al.

De mens is één groot organisme.
Alles in de mens, hoort er
te zijn en staat
in verband met elkaar.

De mens is een lichamenlijk en
geestelijk organisme, waarbij het
geestelijke en het lichamenlijke
als een zijnseenheid bijeen horen.

Alles in het lichamenlijke maakt
deel uit van het lichamenlijke,
alles van het geestelijke maakt
deel uit van het geestelijke.

Alles is aaneen-geschakeld
en gekoppeld. Wat dat inhoudt
is oneindig alomvattend
en aldoordringend heel.

Het rationele staat in verband
met het sensitieve. Het ene
niveau van het rationele met
het andere aangrenzend gebied.

Het ene deeltje zinnelijkheid,
het ene soort zinnelijkheid
is één met het andere en
noodzakelijk voor het andere.

Verscheuring

Door eeuwenlange verscheurdheid van dualistische tegenstellingen leefden met name religieuzen in voortdurend conflict met zichzelf.

Het lichaam met zijn lieve lusten moest bestreden worden in het streven naar volmaaktheid en zo werden zij steeds onvolmaakter.

Zolang het denkbeeld voortbestaat van het hogere van het geestelijke en het lagere van het lichamelijke zal de innerlijke verscheuring duren.

Heelwording

De levensvorm van wie een beschouwend leven leiden zal het klimaat moeten hebben van heling en heiliging.

Innerlijke heiliging zal niet voortkomen uit verdrukking van het lichamelijke maar uit verheffing ervan.

Hun 'heilsweg' zal moeten worden gemarkeerd door overwinning en uitgroei van levenskrachten die in blijheid bloeien langs zij.

Harmonie

Wie de diepte van het zijn
ingaan en durven leven,
kunnen het totaal menselijke
bereiken en compleet worden.

Juist zij die beschouwend leven
dalen in die diepte en stijgen
naar die hoogte waar de volheid
van zijn zich aaneen voegt.

Monniken en monialen gaan die weg.
Die weg is de goddelijke weg
van alle zijn, de weg waar
langs God zich openbaart.

- 327 Dom Tarcisius Geijer en Dom Willibrord Pijnenburg, samen het Angelus biddend, in de Certosa van Vedana.
- 329 Willibrord Joseph en Tarcisius, met een medebroeder, klaar voor de grote jaarlijkse wandeling van een hele dag, tot aan de zee bij Pisa - strohoed op, wandelstok bij, proviand voor een hele dag.
- 331 In 1950 jonge novicen en een aspirant/postulant op een buitenwandeling.
- 335 Onder anderen: Willibrord, Joseph en Augustinus klaar voor de wekelijkse wandeling de bergen in.
- 337 De beide Boxtelaren: Kees Peijnenburg en Toon Pijnenburg.
Het zouden hun pasfoto's kunnen zijn, die zij niet nodig hadden ...
- 339 De grote vriendschap: Joseph Willibrord Celestinus.
- 341 Dom Adelbert Dekker en dom Tarcisius Geijer.
- 343 Novice Willibrord en novicenmeester Tarcisius (1952).
- 344/ 345 Willibrord en Tarcisius: alleen op pad, of samen?
- 347 Als je elkaar in de kluis nooit bezoekt of afzonderlijk spreekt, hoe leer je elkaar dan kennen? Als je op de buitentocht alleen maar als groep samen op weg bent en twee aan twee, wat deel je dan van jezelf mee? Is dat de bedoeling ook niet, misschien?
- 350 Als je in een crisis zit, als je lievelingszus is overleden, als je een slapeloze nacht hebt gehad omdat je maag van streek is, zou dat niet een beetje opluchten als je daar iets van vertelt?
- 353 Dom Augustinus Geurts, dom Tarcisius Geijer, dom Adelbert Dekker, gevolgd door een postulant.
- 356 Wandelende monniken, mensen die nooit hoeven te werken, zo lijkt het, zomaar gezellig samen in de natuur.
- 358 Bewoners van de Certosa di Calci in 1950: velen kwamen, weinigen bleven.
- 360 Altijd die gelijkheid met elkaar, weinig diepgaande gesprekken onderweg, ook niet in een wandelpauze.
- 199 Een achterblijver kijkt nog even naar het opborrelend water in een bron; zijn grote 'rozenkrans' met de witte kralen valt er bijna in.